

O kuo jūs mane laikote?

Krikščioniškoji naujiena visapusiškai atsiliepia į žmogiškąjį teisingumo troškimą. Kas gi tada yra Kristaus teisingumas? Pirmiausia tai iš malonės kylantis teisingumas, kai save ir kitus taiso, gydo ne pats žmogus. Atsiversti į Kristų galiausiai reiškia atsakyti pasitenkinimo savimi iliuzijos, kad atrastum ir pripažintum savo vargingumą, Jo atleidimo ir Jo draugystės poreikį.

Benediktas XVI

Tai štai kur esmė: Dievas susijaudino dėl mūsų menkumo. Ir ne tik: Dievas susijaudino dėl mūsų išdavikiškumo, mūsų vargano šurkštaus būdo, mūsų užmaršumo ir polinkio išduoti, mūsų menkumo, tarsi tėvas ar motina, kurie verkia susigraudinę; tą jų verksmą visiškai lemia troškimas savo vaikui gero, troškimas vaikui likimo. Tai susijaudinimas, gailestingumas, beribė meilė. Jam pagailo manęs.

Luigi Giussani

1. Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. ³⁶ Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“
³⁷ Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. ³⁸ O jis atsigrėžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia: „Mokytojai“), kur gyveni?“ ³⁹ [\[10\]](#) Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite“. Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. ⁴⁰
Jonas 1, 35-40

2. Šio sutelktumo, kurį tikrovė sukelia žmoguje, poetinę interpretaciją randame laukimo, kuris yra gražaus Clemente Rebora eilėraščio tema, virpančioje analogijoje:

„Įtemptas vaizdas, todėl
Seku šią akimirką,
Kažkas atsitiks -
O aš nelaukiu nieko:
Apšviesti šešėliai -
Vogčiom žvalgaus į skambutį,
Kuris skleidžia vos girdimas
Garso žiedadulkes -
Ir nelaukiu nieko:
Tarp keturių sienų, kur
Atsiveria erdvės,
Platesnės už dykumas,
Nieko nelaukiu:
Bet jis turi ateiti,
Ateis, jei sugebėsiu
Sudaiginti tai, kas nematoma,
Ateis netikėtai,
Kuomet to beveik nesuvoksiu.
Ateis beveik kaip atleidimas
Už tai, kas neša mirtį.
Ateis, kad būčiau tikras
Dėl jo ir savo lobių,
Ateis kaip atlygis
Už mano ir jo rūpesčius,
Atsklis, galbūt jau atsklido
Jo kuždesys“.

3. „Gyvenimas nėra tragedija: tragedija yra tai, kas viską panardina į niekį. Tačiau gyvenimas, taip, gyvenimas yra drama: jis yra dramatiškas, nes kaip tik ryšys tarp mūsų „aš“ ir Dievo „Tu“, mūsų „aš“ ir turi sekti Dievo nužymėtu keliu“. Tik ši Esatis, šis „Tu“ leidžia aplinkybėms pasikeisti, nes be šio „Tu“ viskas būtų niekas, visa aplinkui reikštų žingsnį vis miglotesnės tragedijos link. Ir būtent todėl, kad yra šis „Tu“, aplinkybės mus kviečia prie Jo, tai Jis mus šaukia prie savęs per jas, Jis mus šaukia į mūsų likimą per bet kokią atsitinkantį dalyką. Niekas mums nepanaikina grėsmės, apie kurią prieš daugelį metų kalbėjo kun. Giussanis: gyventi gyvenimą nusileidžiant visuotinei mūsų visuomenę kuriančiai anestezijai: „Teilhard de Chardin teigė, kad tikrasis mūsų epochos pavojus yra gyvenimo skonio praradimas. Taigi, gyvenimo skonio praradimas implikuoja savęs neįjautimą, [...], nemeilę sau pačiam. Tačiau

reiktų visuotinės anestezijos, kad žmogus visas visiškai prarastų prisirišimo prie savęs paties jausmą ir taip pat vieną, bent jau besimezgantį jausmą sau pačiam, susirūpinimą dėl savęs paties; tam reiktų visuotinės anestezijos.

Visuomenė, kurioje gyvename, gali atlikti tokią visą apimančią anesteziją [ir mes tai gerai žinome, nes dažnai esame lyg užmigę savo tingulyje, savo išsiblaškyje, bėgime nuo savęs pačių, kur pats tolimiausias dalykas yra meilė sau; tik išivaizduokite, kada paskutinį kartą kiekvienas iš mūsų (visų pirma tai sakau pačiam sau) nors akimirka jautėme švelnumą pačiam sau, jautė savyje virpant švelnumą pačiam sau], tačiau ši anestezija negali trukti amžinai.

Carron *Iš tikėjimo kyla metodus*

4.

5. “Ką besakytum ar bedarytum,
Vidinis balsas šaukia:
Ne dėl to, ne dėl to!

Ir šitaip viskas paliudija
Slėpiningą dalyką:
Veiksmas yra tik pretekstas. [...]
Dievui artėjant,
Gyvenimas ima griauti
Viską, kas nėra amžina,
O žmogus laikosi išsikibęs
Savo turto, kuris jam šaukia: sudie!”

Clemente Rebora

6. Montale

7. O kas man yra natūralu? Kad, tai ko trokštu, išsipildytų. Kas dar galėtų būti natūraliau! Kad tai ko trokštu, išsipildytų - tai yra pats natūraliausias dalykas. Susidurti su kažkuo, kas visiškai natūralu (o tai juk atitinka širdies poreikius, gamtos mums duotus) jai yra nepaprastas dalykas. Ir koks keistas prieštaravimas: tai, kas įvyksta, nėra koks nors išskirtinis dalykas, tikrai išskirtinis, nes negali adekvačiai atsakyti į širdies poreikius. Apie išskirtinumą kalbama tada, kai kažkas verčia smarkiau plakti širdį dėl atitikimo, kuriuo kokia nors prasme patikima, o po dienos jo išsižadama, po metų jis visiškai išnyksta.

Dėl išskirtinumo, apie kurį byloja pasirodęs Kristus, lengva Jį atpažinti. Reikia išvaizduoti tuos įvykius, sakau, išgyventi į juos. Jeigu siekiame juos įvertinti, jeigu norime įvertinti, nesakau suprasti, bet įvertinti iš esmės, tikri jie ar ne, tai nuoširdumas, su kuriuo išgyveni į tuos įvykius, tau gali padėti atskirti tikrą nuo netikro ir išsklaidyti širdies abejones. Lengva Jį atpažinti pagal jo dieviškumą, kuris yra išskirtinis, atitinkantis širdies poreikius: ir jeigu jau kartą *tai priimi*, nebenori niekur eiti, galėtum Jį sekti visą gyvenimą - juk iš tikrųjų paskui Jį ir ėjo paskutiniaisiais Jo gyvenimo metais.

L.Giussani *ATPAŽINTI KRISTŪ*

8.

9.

10. Kas yra tasai? Tikėjimas prasideda būtent nuo šio klausimo: „Kas yra tasai?“. Čia iškyla tikėjimo problema, atsakymas į klausimą yra tikėjimo atsakymas: vienas sako „taip“ ir kitas sako „ne“. Kai priešininkai fariziejai jam pasakė: „Kiek dar mus laikysi nežinioje: pasakyk kieno esi ir iš kur atėjai“, kai uždavė šį klausimą, jie išklė tikėjo problemą tame žmoguje.

Apgailestauju, kad labai užtrukau, taigi galiu tik priminti – ir tai papasakosiu kitą rekolekcijų dieną – ištrauką, kurioje Evangelija pateikia patį sintetiškiausią šiuo klausimu apibūdinimą: kai Jėzus numalšina penkių tūkstančių žmonių alkį... ir tuomet niekas nebemato – sujaudinti dėl taupumo! – nori jį padaryti karaliumi: „Šis yra Tasai, kuris turi ateiti, šis yra Tas, kuris turi padaryti mūsų gyvenimą apsčiu ir turi mums suteikti galią pasaulyje“. Tada Jis pabėga, sprunka. Ir jie – kita diena buvo šeštadienis – mano, kad jis bus Kafarnaumo sinagogoje; ir išties jis buvo ten. Jie perplaukią visą ežerą tam, kad jį susigrąžintų. Jis yra sinagogoje ir sako: „Jūsų tėvai valgė maną tačiau mirė; mano žodis yra kaip mana, tačiau kas valgys mano žodį nebemirs“. Ir visi žmonės buvo šiek tiek nustebę klausydami jį taip kalbant, bet jau buvo prie to truputį pripratę. O kai jis taip kalbėjo, gale atsivėrė durys ir suplūsta vidun visi tie žmonės, kurie perplaukė ežerą, kurie atėjo jo ieškoti. Jo ieškojo dėl klaidingos priežasties, nes buvo numalšinęs jų alkį, tačiau vis dėlto jo ieškojo. Tuomet žmonių, kurie jo ieškojo, akivaizdoje, Jis jaučiasi lyg užplūstas emocijų, nes Jėzus buvo žmogus. Mintys jam ateidavo kaip jos ateina mums: per aplinkybes, per patirtį. Jis susijaudina ir netikėtai į galvą jam ateina pats didingiausias jo gyvenime įvykęs dalykas, pakeičia savo vartojamų žodžių prasmę: „Jūs ieškote manęs, nes prisivalgėte duonos lig soties. Aš jums duosiu savo kūną valgyti, o ne savo žodį – kaip sakė anuomet – duosiu jums savo kūną valgyti, duosiu savo kraują gerti“. Pagaliau fariziejai turi pretekstą ir intelektualai, ir žurnalistai turi pretekstą: „Jis pakvaišęs. Jis pakvaišęs. Jis pakvaišęs“. Jie paskleidžia gandą, kad jis pamišęs: kaip

žmogus gali duoti valgyti savo kūną? Įprastai, tuomet kai jis sakydavo kažką, kas žmones papiktindavo, nes jie nesuprasdavo, jis neaiškindavo, tačiau pakartodavo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės“ Tada kalbant žmonėms šurmulytės tapo stipriausiu ir kurtinančiu triukšmu: „Jis pamišęs. Jis pamišęs“, pakurstytu fariziejų; visi išeina, ir sinagoga - kuri buvo ne ką didesnė už šią svetainę, kas ją matė – ištuštėja ir ten lieka jo aficionados, tie patys; tyloje; ir vakaro prieblandoje Jėzus sutrikdo tylą ir sako: „Ar ir jūs norite išeiti?“. Jis neatsiima to, ką pasakė: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ Tuomet Petras - tai vieta, kaip ir paminėjau pirma, kuri apibendrina visą šį dramatišką Kristaus savęs pateikimą ir tikėjimo pasaulyje iškilimą, tai momentas, kuriame gimsta tikėjimas Kristumi pasaulyje ir jis truks iki pasaulio pabaigos – Petras, Simonas Petras, toks užsispyręs koks jį buvo, taria: „Mokytojaui, nesuprantame nei mes, ką tu sakai, tačiau jei pasitrauksime nuo tavęs, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Neįmanoma rasti tokio, kaip tu. Jei negaliu tikėti tavimi, nebegaliu tikėti savo akimis, nebegaliu tikėti niekuo“. Tai didi, tikra, reali alternatyva: arba niekas, į ką viskas pavirs (niekas to, ką tu myli, niekas, ką tu gerbi, tavo paties ir tavo draugų niekas, dangaus ir žemės niekas, niekas, viskas yra niekas, nes viskas pavirs pelenais), arba tas žmogus yra teisingas, jis yra tasai, kuris yra esantis. Taip jam pasakė Petras: „Tik Tu, Tu gali viską paaiškinti“, tai reiškia, kad tu viską sustatai į vietas, ir parodai ryšį tarp visko, ir padarai gyvenimą didingu, intensyviu, naudingą ir leidi įžvelgti jo amžinumą. Evangelijos pagal Joną 6 skyrius, 66-68 eilutės, iš tiesų parodo visos dialektikos, kurią pirma aprašėme, kulminaciją. L.Giussani *AR IMANOMA TAIP GYVENTI?*

11. Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę.⁵⁴ Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: „Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?“⁵⁵ O Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės!“⁵⁴ Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutinįją dieną.⁵⁵ Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.⁵⁶ Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame.⁵⁷ Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.⁵⁸ Štai duona, nužengusi iš dangaus! Ji ne tokia, kokią protėviai valgė ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius“. Jonas 6, 51-58

12. Susitikimas sujaukina, jis paskatina, pažadina širdies poreikius; o šie, kadangi kalba eina apie tam tikrą ateitį, sukyla, pabunda.

Ar šie troškimai bus patenkinti ar ne? Štai čia ir yra esmė. Šie pagal širdies poreikius sutverti troškimai gali būti tikri, jog jie bus išpildyti, jie gali gebėti atlaikyti vilties, kuri yra dedama į tikrumą dėl ateities, pagrįstumą tik tiek – tai nėra lengva pasakyti! -, kiek žmogus pasikliauja tikėjimo turiniu, kiek jis atsiduoda, pasitiki ir atsiduoda tai Esčiai, kurią parodė tikėjimas.

Širdies poreikiai rodo, jog širdies objektas egzistuoja, jis egzistuoja ateityje, nes žmogui yra skirta būti laimingam, teisingam, tikram. Jam tai skirta, tačiau tikrumo dėl to, kad taip bus, mūsų širdis negali pagrįsti. Tikrumas dėl to, kad taip bus, gali ateiti tik iš tos Esaties, kurią atpažįsta tikėjimas, iš tos išskirtinos Esaties, kurią atpažįsta tikėjimas.

L.Giussani *AR IMANOMA TAIP GYVENTI?*

13.

14 Atsakomybė fakto akivaizdoje. Paskutinis punktas: atsakymas. Draugai, koks yra svarbiausias žmogiško veiksmo bruožas bet kuriame iš tiesų žmogiškame veiksmo, ir patinai kai žmogiškas veiksmas yra savo likimo akivaizdoje? Prisiminkite Péguy: Dievas niekada nei vieno neverčia, laisvė!

Šito akivaizdoje yra taip aišku – „Jei netikiu Tavimi, netikiu savo akimis“, tai yra Petro pozicijos esmė – klausimo „Kas yra Tasai?“ akivaizdoje ir atsakymo, kurį duoda Petras, akivaizdoje, žmogus gali pasakyti taip arba ne: prisilieti prie to, ką sako Petras arba išeiti kaip išėjo visi kiti.

Vienintelis racionalus dalykas yra „taip“. Kodėl? Nes priešais esanti tikrovė atsako į mūsų širdies prigimtį labiau už bet kurį mūsų įsivaizdavimą, atsako į mūsų turimą laimės troškulį, kuris sudaro gyvenimo pagrindą, sudaro mūsų „aš“ prigimtį, tiesos ir laimės poreikį. Kristus atsako į šį faktą, labiau už bet kurį įsivaizdavimą, kurį galėtume susikurti. Galvok, ką nori: parodyk man nors vieną, kuris būtų daugiau žmogus nei tas, kurį aprašo Naujasis Testamentas! Parodyk jį man, jei sugebi jį įsivaizduoti! Negali, jis atitinka mūsų širdį labiau už bet kurią kitą mūsų turimą įsivaizduojamą galimybę.

„Ne“ negimsta iš samprotavimų, niekada: gimsta iš pasipiktinimo. Pasipiktinimas (skandalas – itališkam tekste) yra graikiškas žodis, kuri reiškia akmenį kelyje, kliūtį. Tiesos kelyje kliūtis yra melo forma, tai vadinama išankstine nuostata: žmogus jau susidarė, jau susidėliojo savo nuomonę apie Jį. Kristus yra priešingas dalykas nei noriu aš: aš politikas, aš išimylėjęs, aš, betrokštantis pinigų, aš, norintis daryti karjerą, aš, norintis sveiko gyvenimo. Tai priešingybė tam, kam žmogus teikia savo viltį: be reikalo, nes nėra jokios vilties, kuri vėliau išsipildo. „Ne“ gimsta tik iš išankstinės nuostatos.

Man labai malonu tai vėl perskaityti. Ištrauką, kurią skaitysime pabaigai, yra iš Evangelijos pagal Joną 11, 38-48: „Jėzus, giliai susijaudinęs dėl Lozorius mirties, vėl susigraudinęs atėjo pas kapą. Tai buvo ola, užrista akmeniu. Jėzus tarė: „Nuriskite akmenį!“ Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: „Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos, kaip jis miręs“. Jėzus jai tarė: „Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!“ Jie nurito akmenį. Jėzus pakėlė akis aukštyn ir prabilo: „Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausi. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“. Tai pasakęs, jis galingu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik!“ Ir numirėlis išėjo iš kapo. Jo rankos ir kojos dar buvo suvystytos aprišalais, o veidas apvyniotas drobule. Jėzus jiems įsakė: „Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti“. Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo jį. Bet kai kurie nuėjo pas fariziejus į Jeruzalę ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs. Tuomet aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė teismo tarybą ir svarstė: „Ką darysime? Šitas žmogus daro daug stebuklų. Jei taip jam leisime veikti, prarsime savo valdžią.“ Daugelis žydų juo įtikėjo, o kai kurie nuėjo jo apkaltinti: tas pats išskirtinis faktas, tas pats išskirtinis susitikimas daugelyje tampa „taip“ ir kai kuriuose tampa „ne“. Nėra tam pagrindo: jie nesako, kad „tai iliuzija“... ne, ne, ne, nuėjo jį apkaltinti: „ne“ visada gimsta iš išankstinės nuostatos, iš fakto, kad Jėzus tampa pasipiktinimu, kliūtimi tam, ko tu norėtum.

L.Giussani *AR IMANOMA TAIP GYVENTI?*

15.

16. memoria coscienza di una presenza

17. Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo: „Tėve, atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Sūnus pašlovintų tave^[11] ir – tavo duota galia į visus žmones – teiktų amžinąjį gyvenimą visiems, kuriuos jam esi atidavęs. ³ O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją. ⁴ Aš tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai man davęs nuveikti. ⁵ Dabar tu, Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs dar prieš atsirandant pasauliui. ⁶ Aš apreiškiau tavo vardą monėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie buvo tavo, o tu juos atidavei man, ir jie laikėsi tavojo žodžio. Dabar jie suprato, jog visa, ką man esi davęs, iš tavęs kyla. ⁸ Tavo man patikėtus žodžius aš perdaviau jiems, o jie priėmė juos ir tikrai pažino, kad esu iš tavęs išėjęs; įtikėjo, kad esi mane siuntęs. ⁹ Aš meldžiu už juos. Ne už pasaulį meldžiu, bet už tavo man pavestuosius. Jie juk yra tavieji! ¹⁰ Ir visa, kas mano, yra tavo, o kas tavo – tai mano, ir aš pašlovintas juose. ¹¹ Aš jau nebe pasaulyje... Jie dar pasaulyje, o aš grįžtu pas tave. Šventasis Tėve, išlaikyk ištikimus savo vardui visus, kuriuos esi man pavedęs, kad jie būtų viena kaip ir mes. ¹² Kol buvau su jais – tavo man pavestaisiais, – aš išlaikiau juos ištikimus tavo vardui; išsaugojau juos, ir nė vienas iš jų nepražuvo, išskyrus pražūties sūnų, – taip išsipildė Raštas. ¹³ Dabar aš einu pas tave ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje manojų džiaugsmo pilnatvę. ¹⁴ Aš jiems perdaviau tavo žodį, bet pasaulis jų nekenė, nes jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. ¹⁵ Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo. ¹⁶ Jie nėra iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. ¹⁷ Pašventink^[12] juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa. ¹⁸ Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį. ¹⁹ Dėl jų aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti^[13] tiesa. ²⁰ Ne tik už juos aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės: ²¹ tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs. ²² Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: ²³ aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai. ²⁴ Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manim ten, kur ir aš; kad jie pamatytų mano šlovę, kurią esi man suteikęs, nes pamilai mane prieš pasaulio įkūrimą. ²⁵ Teisingasis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, o aš tave pažinau. Ir šitie pažino, jog tu mane atsiuntei. ²⁶ Aš pagarsinau tavo vardą ir dar garsinsiu, kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose“. Jonas 17, 1-26

18. Tai štai būtent: Dievas susijaudino dėl mūsų menkumo. Ir ne tik: Dievas susijaudino dėl mūsų išdavikiškumo, mūsų vargano šiurkštaus būdo, mūsų užmaršumo ir polinkio išduoti, mūsų niekingumo. Dievas dėl mūsų niekingumo, o tai dar daugiau, nei susijaudinti dėl mūsų menkumo. „Pasigailėjau tavo menkumo, pasigailėjau tavo neapykantos man. Aš susi graudinau, nes tu manęs nekenti“, - tarsi tėvas ar motina, susigraudinę, verkiantys dėl to, kad vaikas jų neapkenčia. Jie verkia ne todėl, kad yra priblokšti, bet todėl, kad susigraudino, t.y. tą jų verksmą visiškai lemia troškimas savo vaikui gero, troškimas vaikui likimo, kad jų vaikas pasikeistų dėl savo likimo, kad jis išsigelbėtų. Tai susijaudinimas, gailestingumas, beribė meilė. Jis pasigailėjo manęs, tokio užmaršaus ir niekingo. Jeigu mūsų gyvenimas yra normalus, tai tame, kas su mumis įvyko dienos bėgyje, sunku rasti kokių nors ypatingų nuodėmių, tačiau didžioji nuodėmė yra išsiblaškyimo ir užmaršumo niekingumas; nuodėmė – tai niekingas nemokėjimas paversti naujiena, neleisti nauja šviesa sužibėti tam, ką darome: mes visa paliekame blankioje šviesoje, paliekame taip, kaip išeina; mūsų darbai nieko nenustebina, nepaliečia, mes jų nedovanojame nuostabiausiai Būčiai. Jis susijaudino dėl mano menkumo ir mane pasirinko. Jis mane pasirinko, nes manęs pasigailėjo. Jis mane pasirinko, nes jį sujaudino mano niekingumas! Tą Slėpinio – aukščiausiojo Slėpinio ir šio žmogaus, Kristaus, žmogumi tapusio Dievo Slėpinio – atsidavimą, to Slėpinio atsidavimą mums, tą atsidavimą, kurio dėka Slėpinys kuria pasaulį ir

atleidžia žmogaus niekingumą (jis atleidžia žmogų apglėbdamas, tą niekingą, pasibjaurėtiną žmogų jis apkabina) apibūdina emocija, tai tarsi emocija. Tai susijaudinimas, joje slypi susijaudinimas.

L.Giussani *AR IMANOMA TAIP GYVENTI?*

19. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečių grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis pasiliks vienas, o jei apmirs, jis duos gausių vaisių.²⁵ Kas myli savo gyvybę, ją pražudys, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui.²⁶ Kas nori man tarnauti, tegul seka paskui mane: kur aš esu, ten bus ir mano tarnas. Kas man tarnaus, tą pagerbs mano Tėvas.²⁷ Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką aš pasakysiu: "Tėve, gelbėk mane nuo šios valandos!?" Bet juk tam aš ir atėjau į šią valandą. *Jonas 12, 24-27*

20. Kodėl Dievas pašvenčia save man? Kodėl jis dovanoja man save, mane sukurdamas, duodamas man būti, t.y. save patį (jis man duoda save, t.y. būti)? Todėl, kad visų pirma jis tampa žmogumi ir dovanoja save man, kad mane vėl padarytų nekaltą – taip sakoma ir šios dienos giesmėje –ir miršta dėl manęs, o tai visiškai nebuvo būtina: pakako tik mostelti pirštu ir Tėvas būtų įvykdęs prašymą)? Tad kodėl miršta dėl manęs? Dėl ko gi šis nesuvokiamybės ribas siekiantis ir netgi jas peržengiantis savęs dovanojimas? Šioje vietoje turite atsiversti ir mintinai išmokti šiuos pranašo Jeremijo žodžius 31-ajame skyriuje, nuo trečios eilutės iki galo. Dievas kalba per pranašo Jeremijo lūpomis, ir jo žodžiai išsipildo Kristuje (pagalvokite apie žmones, kurie buvo kartu su tuo vyru, tuo jaunu vyru, kuris darė visus tuos dalykus): „Amžina meile aš pamilau tave, todėl pritraukiau tave prie savęs [t.y. leidau tau dalintis mano prigimtimi], pasigailėdamas tavo menkumo“, - šiuos žodžius aš visada verčiu taip. Ką reiškia „pasigailėdamas tavo menkumo“? Apie ką čia kalbama? Apie tam tikrą jausmą, apie jausmą! Apie tam tikrą vertybę, kuri yra jausmas. Nes meilė, prisirišimas – tai širdies išraiška; būti prie ko nors „prisirišusiam“ – tai jausmas, bet taip pat ir vertybė. Tiek, kiek jis yra pagrįstas, jis yra vertybė, o jeigu nėra pagrįstas, tai tada joks prisirišimas, jokia meilė nėra vertybė, nes jam trūksta antrosios „aš“ dalies, lieka tik pusė „aš“, nuo bambos žemyn, lieka tik apatinė dalis.

Nuostabu yra ši gailestį – „pasigailėdamas tavo menkumo“ – atrasti Evangelijoje. Pavyzdžiui, kai – tai pasakyta net du kartus – Jėzus vieną vakarą žvelgia į savo miestą nuo kalvos ir ją apverkia, galvodamas apie jo žlugimą. Tame mieste po kelių savaičių Jis bus nužudytas, bet tai Jam nesvarbu.

L.Giussani *AR IMANOMA TAIP GYVENTI?*